

TRIBUNA

Son Bosc, un dels tresors de Mallorca, amenaçat?

ANNA TRAVESET

Les coses es valoren quan ja no es tenen. Per altra banda, no es pot estimar allò que no es coneix. Aquestes són les dues frases que em venen al cap quan penso en lo que els mallorquins, tant els que han nascut en aquesta illa com els que hi vivim des de fa temps i ja la considerem "ca nostra", estem a punt de perdre a causa dels interessos d'uns quants. M'atreviria a dir que a tothom li agrada la diversitat *sensu lato*, en sentit ampli, sigui en el menjar, en la música, en la roba, en les revistes o diaris que llegim, en les cadenes de televisió que veiem, en les emissores de radio que escoltem, en els paisatges que veiem. ¿Qui, amb un mínim de gust, no aprecia i es meravella de les diferents tonalitats de verds, grocs i vermells de les fulles dels arbres a la tardor? Convençuda de que la sensibilitat de la gent envers la natura és un denominador comú als diferents grups polítics, i després de xerrar amb molta gent, de diferents gremis i amb variades aficions a l'hora d'esbargir-se, em sento gairebé "obligada" a contribuir fent conèixer als mallorquins un dels tresors que tenim en aquesta illa.

La zona de Son Bosc està al nord de l'illa, colinda amb el Parc Natural de S'Albufera i just darrera de la platja de Muro. Tot i estant a pocs centenars de metres de gran quantitat d'hotels, en unes poques hectàrees hi trobem aquest racó tan peculiar, riquíssim en flora i fauna i en processos ecològics, que no ocorren dins el Parc i per això el fan únic. La biodiversitat que s'hi troba no és tan sols en nombre d'espècies diferents, si no també en les interaccions entre elles, les quals poden haver evolucionat durant molts anys, a vegades milions d'anys. Així, per exemple, en aquesta zona s'hi pot observar el falco marí, tan singular a les nostres illes, fent autèntiques acrobàcies al alimentar-se dels abundants escarabats bataners, quan emergeixen del sòl al vespre durant els mesos de juny i juliol. Les larves d'aquests escarabats només viuen en sòls arenosos, justament els que trobem a Son Bosc. Un altre espectacle digne de ser contemplat, i conegut per molts europeus que venen expressament a veure-ho, és el de les bandades d'abellarols, un ocell de magnífics colors que no te res a envejar als colorits ocells dels tròpics. Aquests ocells, que com el seu nom indica mengen abelles -encara que inclouen gran quantitat d'altres insectes a la seva dieta-, troben molt d'aliment en aquesta zona. Els insectes, especialment abelles, també hi són abundants a causa de la gran diversitat de plantes amb flors que viuen en aquest hàbitat i de les que hi treuen tant el nèctar com el pol·len. No és casualitat que aquest tipus d'hàbitat, les praderes dunars, bastant rar a tota Europa, sigui un dels protegits per la UE. La densitat d'orquídies que es pot veure a Son Bosc és també única, n'he arribat a comptar més de 30 peus en un metre quadrat. Una d'elles és la bella orquídia de prat, la qual ressalta entre totes per ser la més alta (més de 40 cm) i sobretot perquè a tota Europa sols la trobem en aquest indret. La llista d'espècies interessants es llarguíssima. En definitiva, és tracta d'un "museu vivent" que tenim a Mallorca i que ens pertany a tots. Alguns ciutadans pot ser que mai el visitin, com no solem visitar alguns museus que tenim a les nostres ciutats. Però sols la idea de que està allà, de que existeix i que hi ha gent que el gaudeix, sovint ja els hi basta.

Davant l'escenari de canvi climàtic evident i científicament provat, ens podem demanar: ¿quin sentit té construir més camps de golf en una illa on sabem que les precipitacions aniran minvant cada cop més i on les temperatures aniran incrementant-se degut al calentament global del planeta? ¿val realment la pena perdre tota aquesta diversitat biològica, fent que desaparegui aquest meravellós i únic indret de Mallorca -que ho faria sens dubte de forma irreversible- per a convertir-lo en un prat verd? Sí, un prat verd, però monoespecífic i monòton, que cal tractar constantment amb pesticides -matant tots els "bitxos" que es troben pel mig- i que cal regar molt freqüentment per a tenir la gespa "guapa"? que, a més, impactarà molt negativament a un dels parcs naturals més bells que tenim a l'illa, ja que contaminarà les seves aigües amb fertilitzants i contribuirà a salinitzar-les encara més?

Valorem lo que tenim ara, i així no haurem de penedir-nos quan s'hagi fet el desastre! Coneixent llocs com Son Bosc, passejant amb la bici o a peu pels seus camins i disfrutant, per exemple, de la gran quantitat de papallones voltant -nos i de la gran varietat de flors de tots colors que s'hi veuen a la primavera i a l'estiu, que ens fan gaudir de la natura, aprendrem a estimar-la i no deixarem que "li facin mal", com diu la cançó d'en Tomeu Penya al referir-se a Cabrera, un lloc que tampoc va ser fàcil de salvar però del que tots els mallorquins estan ara molts orgullosos d'haver-ho fet. No li feim mal, doncs, a Son Bosc!

Anna Traveset és professora d'Investigació a l'IMEDEA (CSIC-UIB), responsable del Laboratori d'Ecologia Terrestre.